

Druga strona postępowania: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 167 i art. 168 lit. e) dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że prawo do odliczenia podatku od wartości dodanej, który podatnik zobowiązany jest zapłacić od towarów przywożonych, jest uzależnione od prawa własności towarów przywożonych lub od prawa do rozporządzania takimi towarami jak właściciel?
- 2) Czy art. 168 lit. e) dyrektywy 2006/112/WE [...] należy interpretować w ten sposób, że prawo do odliczenia podatku od wartości dodanej, który podatnik jest zobowiązany zapłacić za towary przywożone, powstaje, tylko jeżeli towary przywożone są wykorzystywane na potrzeby podlegających opodatkowaniu transakcji podatnika w postaci sprzedaży takich towarów na terytorium kraju, dostawy do innego państwa członkowskiego lub wywozu do państwa trzeciego?
- 3) Czy w powyższych okolicznościach spełniona jest przesłanka dotycząca bezpośredniego i ścisłego związku między zakupionymi towarami a transakcjami objętymi podatkiem należnym, a dokładniej, czy w niniejszej sprawie możliwe jest zastosowanie tradycyjnej interpretacji prawa do odliczenia, opartej na bezpośrednim i ścisłym związku między zakupionymi towarami a transakcjami objętymi podatkiem należnym w odniesieniu do składników kosztów, które nie powstały w związku z towarami, a zatem nie mogły zostać odzwierciedlone w cenie świadczenia objętego podatkiem należnym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2019 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-668/19)

(2019/C 363/17)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve, L. Cimaglia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi, aby Trybunał

orzekł, że Republika Włoska, ze względu na:

- nieprzyjęcie przepisów niezbędnych do zapewnienia, aby 166 aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców ponad 2 000 wyposażone były w system zbierania ścieków komunalnych, zgodnie z art. 3 dyrektywy Rady z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych ⁽¹⁾,
- nieprzyjęcie przepisów niezbędnych do zapewnienia, aby w 610 aglomeracjach o równoważnej liczbie mieszkańców ponad 10 000 lub o równoważnej liczbie mieszkańców między 2 000 a 10 000 i z których zrzuty są odprowadzane do wód słodkich lub estuariów, ścieki komunalne przed odprowadzeniem były poddane wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu, zgodnie z art. 4 dyrektywy 91/271/EWG,
- nieprzyjęcie przepisów niezbędnych do zapewnienia, aby w 10 aglomeracjach o równoważnej liczbie mieszkańców ponad 10 000 i z których zrzuty są odprowadzane do wód, do których odprowadzane są ścieki, uznanych za „obszary wrażliwe” w rozumieniu dyrektywy 91/271/EWG, ścieki komunalne odprowadzane do systemów zbierania zostały poddane, przed odprowadzeniem, oczyszczaniu bardziej rygorystycznemu niż oczyszczanie wtórne lub inne równie skuteczne oczyszczanie, zgodnie z art. 5 tejże dyrektywy,

- nieprzyjęcie przepisów niezbędnych do zapewnienia, aby w 5 „obszarach wrażliwych”, w rozumieniu dyrektywy 91/271/EWG, minimalne zmniejszenie całkowitego ładunku ścieków doprowadzanych do wszystkich oczyszczalni ścieków komunalnych na tym obszarze wynosiło co najmniej 75 % w odniesieniu do fosforu ogólnego i co najmniej 75 % w odniesieniu do azotu ogólnego, zgodnie z art. 5 ust. 4 teże dyrektywy,
- nieprzyjęcie przepisów niezbędnych, aby oczyszczalnie ścieków komunalnych budowane w celu spełnienia wymagań art. 4–7 były projektowane, budowane, eksploatowane i utrzymywane w sposób zapewniający wystarczającą wydajność w każdych normalnych warunkach klimatycznych, i aby przy projektowaniu oczyszczalni wzięto pod uwagę sezonowe zmiany ładunku, w 167 aglomeracjach, zgodnie z art. 10 teże dyrektywy,
- uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 lub art. 4, lub art. 5, a także art. 10 dyrektywy 91/271/EWG;
- obciążył Republikę Włoską kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze Komisja zarzuca Republice Włoskiej, że nie wdrożyła prawidłowo, na różnych częściach swojego terytorium, dyrektywy Rady z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych.

Komisja stwierdza przede wszystkim różne naruszenia art. 3 dyrektywy, który w ust. 1 tiret drugie i w ust. 2 stanowi, że państwa członkowskie były zobowiązane zapewnić, aby najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. wszystkie aglomeracje o równoważnej liczbie mieszkańców ponad 2 000 wyposażone były w systemy zbierania ścieków komunalnych spełniające wymagania załącznika I.A. W szeregu aglomeracji położonych w regionach Abruzja, Kalabria, Kampania, Friuli-Wenecja Julijska, Lombardia, Apulia, Sycylia, Dolina Aosty, i Wenecja Euganejska obowiązek ten nie został w odpowiedni sposób spełniony.

Artykuł 4 dyrektywy 91/271/EWR przewiduje między innymi, w ust. 1 i 2, że najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. w odniesieniu do zrzutów z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców ponad 10 000 lub do zrzutów z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców między 2 000 a 10 000 państwa członkowskie powinny być zapewnić, aby ścieki komunalne przed odprowadzeniem były poddane wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu, zgodnie z wymogami przewidzianymi w załączniku I.B. Komisja stwierdziła naruszenie powyższych przepisów w znacznej liczbie aglomeracji położonych w regionach Abruzja, Basilicata, Kalabria, Kampania, Friuli-Wenecja Julijska, Lacjum, Liguria, Lombardia, Marche, Apulia, Piemont, Sardynia, Sycylia, Toskania, Umbria, Dolina Aosty, i Wenecja Euganejska.

Artykuł 5 dyrektywy przewiduje, w ust. 2 i 3, że najpóźniej do dnia 31 grudnia 1998 r. państwa członkowskie powinny być zapewnić, aby w odniesieniu do wszystkich zrzutów z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców ponad 10 000 ścieki komunalne odprowadzane do systemów zbierania, przed odprowadzeniem do obszarów wrażliwych, poddawane były bardziej rygorystycznemu oczyszczaniu niż określone w art. 4. Komisja stwierdziła naruszenie powyższych przepisów w szeregu aglomeracji położonych w regionach Basilicata, Friuli-Wenecja Julijska, Lacjum, Marche, Apulia, Sardynia i Wenecja Euganejska.

Jeśli chodzi o obszary wrażliwe, art. 5 ust. 4 dyrektywy przewiduje następnie możliwość niestosowania wymagań ustanowionych w art. 5 ust. 2 i 3 wobec poszczególnych oczyszczalni ścieków komunalnych, pod warunkiem wykazania, że minimalne zmniejszenie całkowitego ładunku ścieków na danym obszarze wynosi co najmniej 75 % w odniesieniu do fosforu ogólnego i co najmniej 75 % w odniesieniu do azotu ogólnego. Nie zostało to wykazane w odniesieniu do różnych obszarów wrażliwych położonych na terytorium włoskim.

Nieprzestrzeżenie art. 4 i 5 dyrektywy 91/271/EWG skutkuje wreszcie naruszeniem również art. 10 teże dyrektywy, zgodnie z którym oczyszczalnie ścieków komunalnych powinny być projektowane, budowane, eksploatowane i utrzymywane w sposób zapewniający wystarczającą wydajność w każdych normalnych lokalnych warunkach klimatycznych.

(¹) Dz.U. 1991, L 135, s. 40.